

Samo še 5 minut, letno poročilo 2014, digitalni inkjet print, 130 x 185 cm

LETNO POROČILO PETER UHAN

12. 4. 2023 - 2. 6. 2023

generali-galerija.si

A vi to resno, letno poročilo 2012, digitalni inkjet print, 130 x 185 cm

Pojedite nas bojo, letno poročilo 2013, digitalni inkjet print, 130 x 185 cm

Superheroji, letno poročilo 2016, digitalni inkjet print, 130 x 185 cm

Ponosna starša, letno poročilo 2017, digitalni inkjet print, 130 x 185 cm

Garažni band, letno poročilo 2018, digitalni inkjet print, 130 x 185 cm

Terasa band, letno poročilo 2019, digitalni inkjet print, 130 x 185 cm

LETNO POROČILO

Razstava z naslovom Letno poročilo predstavlja enajst barvnih fotografskih del, ki zajemajo enajstletno obdobje umetniške družine dveh (svobodnih) umetnikov Djilas-Gombač. Segajo od leta 2012 do leta 2022. Vsako delo prikazuje družinsko življenje na zabaven in humoren način in nam omogoča videti vsakdanje življenje družine z dvema otrokoma, ki se jim kasneje pridruži tudi mačja kosmatinka. Otroka, ki sta glavna protagonista, dejansko odraščata pred našimi očmi. Naslovi fotografij se nanašajo na specifične dogodke, ki so zaznamovali leto. Tudi detajli na fotografijah (knjiga, plakat, letalo ...) so skrbno izbrani in nosijo pomen.

Peter Uhan pravi, da je vsaka fotografija nekakšen povzetek tega, kar se je dogajalo v posameznem letu. Glede tematike so prvih pet let sodelovali starejši, predvsem Ivana in Peter, kasneje pa se jim s svojimi idejami pridruži tudi mlajša člana družine, Ruben in Kolja. Vedno pa gre za ekipno delo.

Na vprašanje, koliko časa do trajal projekt, ne ve odgovora. Pravi, da je časovno neomejen. Že od samega začetka projekta fotografira z digitalnim fotoaparatom.

Lansko leto so bile fotografije prvič predstavljene javnosti v Mali galeriji Cankarjevega doma in nato še v gledališki avli SNG Nova Gorica. V Generali galeriji je prvič na ogled fotografija z naslovom Letno poročilo 2022.

BIOGRAFIJA

Peter Uhan se je rodil leta 1977 v Ljubljani. Že v času šolanja na Srednji šoli za oblikovanje in fotografijo v Ljubljani je, poleg rednih obveznosti, delal v profesionalnem laboratoriju oz. studiu in prišel in stik s takrat aktivnimi profesionalnimi fotografi (fotoreporterji, modnimi in studijskimi fotografi). S kolegi in somišljeniki so ustanovili svoj studio, ki se je poleg fotografije ukvarjal še s filmom in z začetki oblikovanja spletnih vsebin. S fotografijo se ukvarja poklicno, predvsem z gledališko in portretno, občasno s komercialno in arhitekturno.

Redno sodeluje z gledališčema SNG Drama Ljubljana in SNG Nova Gorica, občasno tudi z drugimi gledališči in neodvisnimi uprizorjenimi produkcijami. Do danes je dokumentiral več kot tristo petdeset predstav.

V obdobju 2012–2019 je sodeloval z nemškim umetnikom Ulayem pri izvedbi performansov. Za svoje delo je prejel več domačih in mednarodnih nagrad in priznanj.

Petra Bizilj Silva, kustosinja razstave

Peter in Barbara, njegova partnerka in soustvarjalka, sta teh enajst let preživela let z nami. V življenju veliko stvari pozabim, to je nekakšen mehanizem, da lahko predstave, ki sem jih že naredila, pospravim v predal in začnem znova, od začetka. Ta projekt je ena od redkih stvari v mojem življenju, ki ima kontinuiteto in pušča za sabo sled. Letno poročilo je postalo enajstletno poročilo. Naša poročila so dobila svoje občinstvo, ki vsako leto čaka na nadaljevanje. Večinoma poročajo, da se ob fotografijah zabavajo, pa tudi da so ganjeni in se velikokrat lahko poistovetijo z njimi: izčrpani, nemočni starši, ki imajo občutek, da so jim vajeti ušle iz rok. Otroka sta zdaj že večja in ju je lažje prepričati, da pogledata v kamero. Celo razumeta, za kaj gre in prispevata svoje ideje. Ampak da Peter ne bi imel prelahkega dela, smo si omislili novega člana družine – mačko. Zdaj njo prepričuje, naj ne pobegne iz hiše, medtem ko se fotografiramo na stopnišču.

Peter Uhan je moj prijatelj, soustvarjalec, zaveznik in oseba, ki me spravlja ob pamet. Ure in ure je sposoben pripravljati detajle in ponavljati fotografiranje. Ko smo že vsi utrujeni, bi on posnel še eno serijo. In ko je vsega konec, me pokliče, ali ne bi mogoče zadeve še enkrat ponovili. Vedno je tako. Tudi kadar fotografira v gledališču, mu ni do tega, da bi samo dokumentarno posikal moje predstave. Ne, on hodi na vaje, nas opazuje, debatira o tem, kaj delamo, me dekoncentrira in mi nalaga dodatno delo. Še in še fotografira in fotografira in na naslednjem projektu je spet tu. Včasih se mi zdi, da je on tisti spomin, ki ga ne hranim. Spomin na razloge, zakaj smo nekoč počeli, kar smo počeli. Kakšen je bil kontekst in kakšni so bili časi. O čem smo razmišljali in s čim smo se v življenju ubadali. Peter je predvsem pripovedovalec. Nikoli ni objektiv. On se preprosto vplete v zgodbo, v njeno bistvo, in jo s svojimi sredstvi in po svoje pripoveduje. Ali ni to bistvo? To promocijivo opazovanje in večšina pripovedovanja o življenju.

Tukaj smo, prvih enajst let pozneje. Da vam povemo zgodbo o norem, lepem, napornem in nič kaj dosti drugačnem življenju, kot ga živijo druge družine.

Nekje v začetku novembra vem, da me bo poklical Peter in rekel: »Kaj bomo pa letos slikali?« To je res težko vprašanje. Vsako leto sproži cel proces odločanja, premišljevanja o bistvu minulega leta, izmenjevanja idej in frustracij zaradi prenatrpanih urnikov in predvsem tega, da smo si ta projekt sploh nakopali na glavo. Začelo se je pred enajstimi leti. Potrebovali smo družinski portret, da bi se zahvalili zdravnikom in vsem drugim, ki so nam pomagali v dramatičnem prvem letu življenja najinih otrok. In ker smo Peter, Boštjan in jaz poklicni pripovedovalci zgodb, vsak na svojem področju, je prvo fotografiranje trajalo tri dni. Želeli smo posneti zabavno fotografijo, ki bi prikazovala, kako naporno in lepo je bilo naše prvo leto družinskega življenja z dvema posebnima otrokoma. Hoteli smo sporočiti, da smo dobro, da se spoprijemamo z izzivi in da smo vsem hvaležni za pomoč. »Luštkan« ali »resen« družinski portret ni prišel v poštev, ker mi nismo takšna družina. Mi smo družina, ki je vedno na robu preživetja, ki žonglira z veliko različnimi vsebinami. In v tem smo precej smešni, ampak vztrajni. Tudi Peter ni takšen fotograf. Ni se kar tako odločil za gledališko fotografijo.

Prva dva dni priprav na fotografiranje sva s Petrom iskala inspiracijo, slikala kadre v naši kaotični hiši, prestavljala pohištvo, igrače in pripravljala sceno. Od vseh kotičkov hiše smo izbrali najbolj nepraktičnega – kuhinjo. Spremeniti kuhinjo v prizorišče fotografiranja, medtem ko vsake tri ure pripravljaj hrano za malčka, je res nespametno. Moja mama pravi, da smo že zdavnaj pomešali življenje in gledališče in da se tako ne živi. Da je v življenju potreben red, da človek lahko funkcionira. Ampak meni se zdi, da je ravno to zanimiva tema: Kaj je tisto, kar drži družinski kaos skupaj? Ljubezen? Vztrajnost? Pogum? Kreativnost? Norost? Moja mama tega ne razume, Peter pa. Tretji dan smo snemali. Ne predstavljajte si kakšnega profesionalnega snemanja, to je bilo lovljenje trenutka, v katerem bi bila oba malčka – eden sploh še ni shodil – sploh budna in se ne bi basala s hrano. Hecali smo se, da bomo imeli pri njunih 18 letih razstavo teh fotografij. V tistem trenutku je bilo že vsakih osemnajst ur tak izziv, da je osemnajst let zvenelo nepredstavljivo, kot daljna prihodnost, v kateri bomo živel že na Marsu. Od takrat je minilo enajst let. Enajst let! Kam so šla? Enajst letnih poročil na razglednici. Ki govorijo o tem, kaj je bil v preteklem letu največji izziv rahlo nevrotične družine, ne preveč drugačne od ostalih. Letno poročilo v eni sami sliki. Nekaj, kar vsako leto pošljemo ljudem, ki so zaznamovali naše življenje, ali pa tistim, ki jim želimo sporočiti, da jih nismo pozabili.

Negativni, letno poročilo 2020, digitalni inkjet print, 130 × 185 cm

Višja sila, letno poročilo 2015, digitalni inkjet print, 130 × 185 cm

Ani-mir-a-no, letno poročilo 2022, digitalni inkjet print, 130 × 185 cm

Fragile, letno poročilo 2021, digitalni inkjet print, 130 × 185 cm